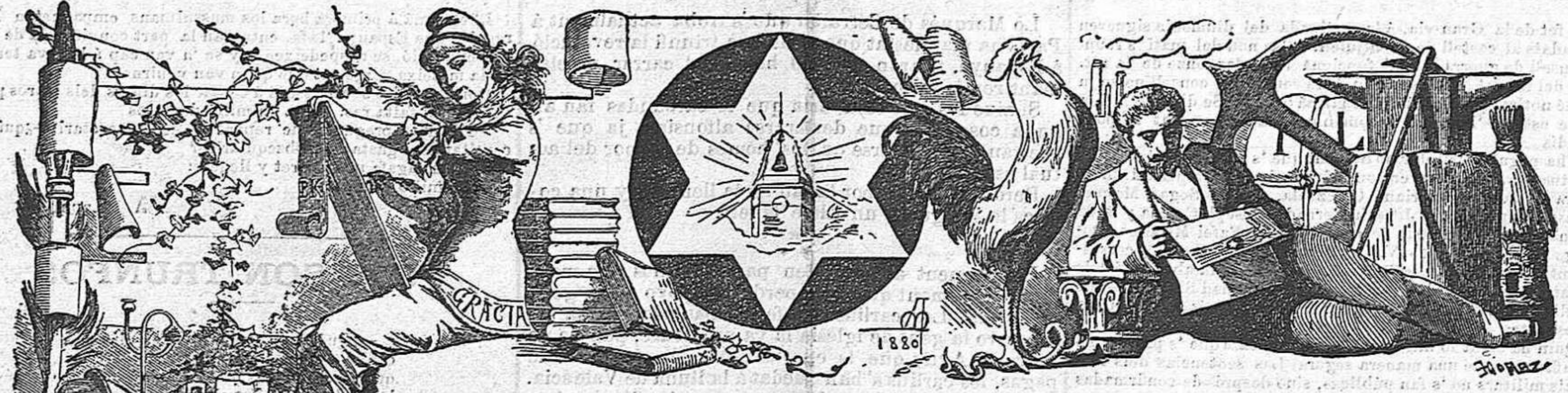

138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ, y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botigs. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50

L' ELECCIO DE SABADELL

ONEIXEM las causas de la derrota del candidat federal Sr. Blasco Ibañez, y bé podem dir à tota veu que diumenje à Sabadell vá triuñfar la Uana.

La Uana fabril y la Uana mística estretament unidas y posadas d' acort. La Uana fabril empenyada en treure triuñfant al

Sr. Bustillo, botiguer de Madrit y comprador de géneros de Sabadell; la Uana mística irritada, enfutismada, exasperada contra 'l candidat republicà que reuneix ademés la calitat de lliurepensador y esgarriñse! la condició de autor de *La araña negra*.

May los fabricants de Sabadell havian demostrat un empenyo y una resolució tan extraordinaria. Los séus viatjants, los séus dependents, los séus majordoms ván convertirse en agents electorals del Sr. Bustillo. Alguns industrials al pagar dissapte la senmanada als treballadors, ho feren embolicant los quartos ab la candidatura de D. Timoteo. Altres, no contents ab aixó, s constituhiñen à la porta dels colégis repartint candidaturas y llambregant als operaris que votavan per ells y als que ho feyan pels republicans.

Y com la feyna avuy escasseja, eran molts los treballadors que temian quedar-se sense pá, considerant que 'ls primers operaris despedits, serian los qu' en las eleccions s' haguessin oposat als designis electorals dels fabricants.

Los neos, los ultramontans, los llanuts de totes classes feren també desesperats esforços al mateix objecte. Ensorrar al autor de *La Araña negra* era lo mateix qu' ensorrar à Satanás. Ab una mica més conceixen indulgencia plenaria à tots los votants de la candidatura del botiguer madrileny.

Per si à Sabadell, ó siga à la capital, la cosa no 'ls hagués sortit bé, ja tenian disposas las tupinadas en los demés pobles del districte. Y la proba es que ab tot y haver triuñfat à Sabadell, las tupinadas van fer-se en aquells pobles, en alguns dels quals van abo-carse à las urnas sach y peras.

Però jo crech sincerament que aquesta pressió bestial y aquestas traficas indignas haurian pogut contrarrestarse treballant com s' han de treballar las eleccions empenyadas, ó siga ab temps, ab inteligencia, ab activitat, ab perseverancia y sobre tot ab bona armonía entre tots los republicans.

En primer lloch no sé si la candidatura del Sr. Blasco Ibañez era la més propia per sostenir ab lluhiment un combat entre las nostras forsas y las monárquicas. Molt valdrá 'l Sr. Blasco, però no es encare una primera figura política nacional, perque puga presentarse à solicitar los vots fora de la seva terra. Un partit tan zelós com lo federal, de las autonomías de la provincia y del municipi únicament deuria buscar candidats forasters, quan no 'n trobés dintre de casa. Y republicans sabadellenchs hi ha dignes de anar à

las Corts. ¿Per qué, donchs, desdenyar, per exemple, al Sr. Salas Antón? ¿Per qué no recordarse del senyor Cruells? ¿Per qué olvidar-se del Sr. Plá y Más? Lo ser fills del mateix districte de segur que 'ls hauria donat una forsa considerable, per batre, baix lo punt de vista del patriotisme local, al foraster senyor Bustillo. Oposar à un foraster un altre foraster signé renunciar à un' arma de un alcans molt poderós y de un efecte segur.

Presumo lo que se 'm dirá, y es que ni 'l Sr. Salas Antón, ni 'l Sr. Cruells, ni 'l Sr. Plá y Más son federales. ¿Y qué?

¿No son republicans per ventura? Donchs aixó hauria de bastar per mereixe l' apoyo dels republicans de totes las fraccions.

Aquest es l' aspecte, que per lo que té de polítich, m' he proposat tractar principalment en lo present article.

Jo crech, y la práctica ho demostra, que mentres hi haja qui s' empenyi en fer política exclussivista, política de fracció ó de banderia, serém irremissiblement batuts y derrotats. Los monárquichs viuhen y prosperan à la sombra de las nostras divissions doctrinal y personals. A favor dels exclussivismes de fracció, los monárquichs triuñfan, fins en una ciutat tan acendradament republicana com la de Sabadell.

No parlo pas aixís ab l' intenció de mortificar à ningú y menos al partit federal que conta en aquella ciutat ab tant numerosos elements. De tots los republicans que fan allí política activa 'ls federales son els més: aixís ho crech ab tota sinceritat. Però s' acaba de veure qu' ells sols no bastan en determinats empenyos.

Gran error va ser lo seu no consultant amistosament ab las demés fraccions republicanas sobre la designació de candidat. En aquest punt lo cor va enganyarlos, y dich lo cor per no dir la presumpció y la vanitat de fracció. Pocas ó molts las forsas de las demés fraccions, no son gens desprezables, y s' converteixen en decisivas quan están fosas totes formant una unitat perfecta. Llavors lo seu impuls es irresistible.

Republicans hi ha avuy en gran número à Sabadell y à tot arréu que no freqüentan los casinos ni 'ls clubs, que no contribuñhen à l' elecció de junts ni de comités, y que no obstant forman tal vegada un conjunt de forsa molt superior à la que puga tenir qualsevol de las fraccions organizadas que aspiran à exercir una absoluta preponderancia sobre los restants. Aquests elements no afiliats à cap fracció, despossehits de tota ambició personal, republicans de cor, acuden à votar, quan no tremola més que una sola bandera, la de la República; pero en cambi s' quedan tranquilament à casa séva, quan la divisió, la discordia ó la falta de inteligencia reinan en lo camp republicà.

Aquests elements ván permanceixer retrets à Sabadell, perque la batalla electoral, desde 'l séu origen, en lloch d' entaularse en lo camp espanyol de la idea republicana, vá plantejarse en lo terrenó restringit de la fracció federal.

Y com que lo que ha succehit ara à Sabadell succeheix en casi tot lo resto d' Espanya, hém volgut pendre nota de aquest fet aislat; pero que té una aplicació de caracter general.

La divisió y la falta de acort serán sempre la causa de la nostra impotencia. Unicament serém invencibles lo dia que adoptém un programa práctic y factible, reduhit à prescindir en absolut de tots los detalls y de totes las fruslerias que 'ns separan, per reconeixer únicament la gran causa republicana que tots volém ab lo mateix entusiasme. No 'ns cansarem de repetir que ab sols proclamar lo que 'ns uneix tenim forsa suficient per triuñfar y terreno abonat per governaa y fer la felicitat de la nació, després del triuñfo.

P. K.

ACTUALITATS

Lo primer de Maig

Lo primer de maig ha transcorregut pacíficament en tota Europa. A Barcelona 'ls treballadors de alguns oficis van plegar: en los pobles de las aforas algunas fábricas van fer festa; però l' aspecte general de la població no va diferir sensiblement del que presenta 'ls demés dias.

L' únich meeting celebrat signé 'l del *Circo Equestre*. Com à nota característica senyalarém la retirada dels representants de la premsa, en vista dels atachs que 'ls dirigi un dels oradors.

En concepte nostre té molta més importancia que 'l meeting, ahont molts vegadas los oradors no sempre logran dir ab precisió lo que s' proposan, la fulla, suscrita per un gran número de associacions obreras, en la qual s' hi llegeixen párrafos tan expressius com los següents:

«L' ideal suprem de la democracia pura que simbolisa 'l 1.º de maig no s' logra per las bombas de dinamita ni per la revolució à tot trans. Los treballadors de Barcelona avants los primers en acudir al combat per la causa obrera, s' han deixat guiar durant algún temps pels elements funestos del anarquia, de aqueixa idea esbojarrada y temeraria, nascuda de un fondo error respecte del progrés humá y de una aspiració mística é irrealizable.

«Nostres companys podran haverse convenut de que per aquests medis tan sols se va al triuñfo de la reacció, aixís com també de qu' es precis é indispensable anarnos élevant per medi de la perseverancia, de la instrucció y de l' organizació, y que aqueix treball pacífich, pero fecundo es el que constituñheix l' obra més segura de las revolucions.»

Tot lo document está inspirat en lo mateix criteri de sensatés, y per tal motiu 'ns es sumament simpátich, tota vegada que idénticas ideas ha predicat sempre LA CAMPANA DE GRACIA; fins en los anys en que la festa del primer de maig era la senyal de una gran excitació entre las classes treballadoras, no faltant llavors qui s' desganyitava volentnos presentar com enemichs d' ellas, al veure que no 'ns prestavam à halagar certas malas passions ni 'ls funestos intents de suicidi.

La festa del any actual senyala un moment de repós y de reflexió, que bé pot determinar un nou rumbo més práctic y més eficaç en lo logro de las justas reivindicacions de las honradas classes proletarias.

Consell de guerra à Montjuich

La suspensió de garantías à qu' estém subjectes encare 'ns imposa certa reserva sobre aquest assumpto. No obstant dirém que alguns dels anarquistas presos per creure's els complicats

en lo fet de la Gran-via, a la matinada del diumenje sigueren traslladats al castell de Montjuich. A las nou del mati s' reuní 'l Consell de guerra 'l qual funcioná fins á las onze de la nit. Tant del fet del trasllado, com de la reunió del consell no se 'n tingué notícia pública fins al endemá dilluns. Se diu que 'l diumenje estigué 'l castell incomunicat, haventse alsat lo pont llevadis.

S' ha pogut traslluhir no obstant que 's llegí un extracte de lo actual y que 'l fiscal en-son informe demaná la pena de mort contra 'ls acusats Mariano Cerezuéla, Jaume Sogas, Manuel Archs, Joseph Sabat, Joseph Bernad y Joseph Codina y la de cadena perpetua contra Joan Carbonell, Rafel Miralles, Domingo Mir y Francisco Villarrubia, ab las accessorias corresponents. Sembla que 'ls defensors demanaren la absolució dels acusats. Sembla també que 'l processat Bernad Siroels sigué expulsat de la sala del consell, per haver comés certas faltas de respecte.

¿Quin ha sigut lo fallo del Consell? Encare que 's presúm no pot afirmarse de una manera segura. Las sentencias dels Tribunals militars no 's fan públicas, sino després de confirmadas pel Tribunal suprém de guerra.

En la sessió celebrada 'l dimars en lo Congrés, lo diputat Sr. Lostau s' ocupá del assumpto, revelant que li constava que á algun dels acusats se li arrencaren confessions per medi del torment. S' entaulá ab tal motiu un viu debat ab lo ministre de la Governació 'l qual dirigí algunas frases inconvenients als diputats de la minoria republicana, promoventse un gran esbalot. Posteriorment lo S. Aguilera rectificá ditas frases donant satisfaccions als diputats ofesos. Lo Sr. Lostau anunciá una interpelació y 'l ministre senyalá 'l divendres (ahir) per explanarla.

Veurem, si ab motiu de aquest debat parlamentari s' aclaran certs misteris, que la premsa periódica de Barcelona, menos que ningú, pot desentranyar, vivint com viu en estat excepcional.

Lo Marqués de Cerralbo que 's troba actualment á París ha manifestat que aixís que triunfi la revolució á Espanya, tirarán 200,000 homes al carrer proclamant rey á ne 'n Carlets.

Si aixó fos cert resultaria que 'ls carcondas fan alguna cosa més que declararse alfonsins, ja que 's prestan á convertirse en los homes de la por del actual estat de cosas.

Pero fins ara la por la fan ab la llengua, y una cosa es la llengua y un' altre 'ls fets.

Precisament avuy poden parlar menos que may, desde 'l moment que han perdut 'l apoyo de la gent de iglesia. Los carlins van fer la passada guerra civil; pero la gent de iglesia la va promoure, porque no cobrava. Avuy que 'ls ensotatats están corrents de pagas, los carlins s' han quedat á la lluna de Valencia.

Y ja no serveixen més que per enviar llangonisas al seu amo y senyor y per rebre butifarra del clero.

CARTA DE FORA.—Tortosa.—Una noya que vá assistir á un rosari ahont vá haverli empentas, l' altre dia li van pendre la lliga-cama. Es molt extrany que no pogan evitar aquestas empentas los cinch ó sis ensotatats que van entre filas de las devotas, sent de notar que quan no n' hi anava cap, reynava l' ordre mes complet. L' altre dia va ferse un sermó mistich pornográfich, quals conceptes no m' atreixo á reproduhir pel respecte que 'm mereixen los lectores de La Campana. Mentida sembla que certas cosas que no poden consignarse en un periódich decent s' aboquin sense dificultat desde l' anomenada cátedra del Esperit Sant. ¿Qué fan los socios de la Fulla que no vigilan per aquest costat?

LO PRIMER PLASSO

L palau del jefe del govern hi ha un barullo extraordinari. Don Práxedes corra desalat de un cantó al altre, donant ordres als criats, als lacayos, á las cuyneras...
—¡Depressa!... Trayén las fundas de las sillerias, escombrén lo saló gran, poséu flors á la porta, preparén un dinar espléndit...
—¿Qué passa?—s' atreveix á preguntarli 'l seu secretari, no comprenent lo perquè d' aquell daltabaix.

—¡La comissió de Marruecos está á punt d' arribar! ¡porta 'l primer plasso de la indemnissació promesa!... Vet' aquí lo que passa...—

En efecte, los ceremoniosos marrochs no 's fan esperar gayre. Apenas los criats acaban de donar la darrera escombrada, la comissió truca á la porta y en Sagasta en persona va á obrirlos...

—¡Hola!... ¿Son vostés? ¡quí havia de ferlos per aquí!... En- trin; seguín... seguín.

—¡Aláh 't guardi y 't conservi 'l tupé y las demás prendas personals que t' adornan. Vením á portarte aquells diners que tú sabs...—

—Bé, bueno; d' aixó ja 'n parlaré després. Ara lo important es que vostés s' instalin ab tota comoditat. Ja saben que aquí es á casa seva... ¿Qué son molts?

—No més hem vingut quaranta cinch individuos, contanhi la dependencia. Muley-Hassan m' ha encarregat que 't demanes que 'l dispensessis per lo poch numerosa qu' es la embaixada... Com ara 'ls temps están tan mals, ¿comprends? hem cregut que quants menos vingéssim, millor.

—Nada. L' emperador ja sab que ab mí no ha de gastar compliments... Prenguin possessió del palau, y d' aquí mitj' hora á taula.

Los moros s' esparraman per las habitaciones de la casa y ab tota tranquilidad se pentinan la barba, se tallan las unglas, se rentan las mans, s' assentan, fuman... y escupen patriarcalment sobre l' alfombra.

En Sagasta no hi yeu de cap ull.
—¡Eh! ¿qué 't sembla Cruz?—diu al seu secretari:—traginan una part de la indemnissació... Es precis tractarlos bé y obsequiarlos com se mereixen. Semblan moros de casas bonas...—

A l' hora de dinar la taula de don Práxedes pareix l' escenari d' un teatro ahont se representa una comedia de mágica. ¡Quín bé de Deu de pisa y flors y adornos y salamerias! ¡Quina abundancia de viandas, vins y licors!...

Moltos sencers, galls dindi tots d' una pessa, llusos de dugas aróbas, porchs fets al ast, remats enters de perdius ab cols, sarrions de botellas de xampany...
Los moros menjan, fehen y s' atracan com uns salvatjes... ¡Quina vidassa se 'ls prepara mentres siguín al palau!...

Al dia següent en Sagasta y en Moret los acompanyan á la Granja, porque s' enterin de que aquí en materias de jardins no hi ha sultans que 'ns passin la mà per la cara.

A la tarde 'ls convidan en lo ministeri de la Guerra; al vespre en lo de Marina y després los portan al teatro Real, ahont se dona en honor seu una funció de gala de las més enlluernadoras.

La comissió mussulmana deixa obsequiarse ab la major bona fé, y encare que no té un moment lliure, del concert á la revista, de la revista al banquet, del banquet al sarau, may diu res ni demostra trobarse cansada.

Quinze dias fa que 'ls moros son á Madrid: la seva estancia en la cort ha sigut una festa continua, una ostentació de luxo y magnificencia dignes d' un príncep oriental.

Lo cap de colla de l' embaixada emprén un vespre á don Práxedes.

—Cristiá—li diu després d' haverli fet tres reverencias:—demá marxém.

—Com vulguin... Ja saben que per mí... ¿Han quedat ben contents de la nostra acullida?

—Contentíssims, noy, contentíssims...—

'anarquista Henry, al compareixer davant del Jurats' ha fet verdaderament odiable. Ab una sanch freda extraordinaria confessá 'ls delictes per ell comesos, y ni en presencia dels pobres é innocents ferits á causa de l' explosió del café Terminus que 's presentaren com á testimonis, demostrá la més

mínima impressió.

Digué que havia triat aquell café al veure qu' estava més concorregut que 'ls altres, y per causar lo major número possible de víctimas; manifestá que si fugí després de l' explosió, ho feu sols per conservar la vida á fi de poderla dedicar á matar burgesos. Y per Henry es burges tothom, fins els cotxeros, fins els mossos de café, fins los pobres obrers que no tenen més recurs que 'l seu treball.

Altiu, descostat, alardejant del seu odi de fiera, no lográ desperter la compassió de ningú, y 'l Jurat pronunció veredict condemnantlo á mort. Se creu que dintre de pochos dias s' executarà la terrible sentència.

Vels' hi aquí un concepte del home d' Estat inglés Mr. Hurkisson, que té avuy una gran oportunitat:

«Quan una nació en materia arancelaria prescindeix dels seus interessos y corra á la ruina, 'l ministre que segueix tal conducta, ó es un rufian ó un boig.»

Qui siga confrare que prengui candela. Qui estiga en lo cas de triar, que trihi.

De tot lo de Melilla, segons lo general dels canaris y dels gossots d' aygua, 'n tingué la culpa 'l general Margallo.

Aixó de tirar la mort sobre un mort es sumament cómodo.

Per fortuna 'l Sr. García Alix va llegir cartas autènticas que deixaren en lo lloch degut la bona memoria del heróich mártir.

En Margallo al menos va saber morir; en cambi 'l nebot de l' oncle, ni va saber anar á Melilla, ni va saberse retirar á casa seva.

Per aixó, davant d' Espanya entera, es més mort ell vivint, que 'l general Margallo sacrificant la seva existencia al plom dels riffenyos.

Es digne de aplauso que 'ls elements democrátichs de Barcelona se decideixin á realisar una campanya enérgica y activa pera sostenir las conquistas de la democracia en materia de llibertat religiosa. Sembla que demá diumenje se celebrarà un meeting que serà 'l primer de una serie encaminats al mateix objecte.

Contín los iniciadors de l' idea ab lo nostre apoyo entusiasta, ja que cada dia es més necessari repelir ab energia la invasió creixent reaccionaria, que havent comensat ab certa mansuetut, va trayent cada dia més las unglas.

Per lo tant ¡amunt y crits!

L'endemá á primera hora los mussulmans empaquetan los regalos que Espanya 'ls fa, entregan la part convinguda de la indemnissació, se despedeixen... y se 'n van cap á la seva terra ab la mateixa magestat que quan van venirne.

Don Práxedes s' apressura á contar los diners dels moros per veure si hi falta res. Hi ha un milió de duros.

—Escolta.—pregunta de repent al seu secretari:—¿quina cantitat hem gastat per obsequiarlos?

En Cruz agafa un paperet y llegeix:
—Un milió y mitj.

A. MARCH.

VOTS SON TRUNFOS

—¡Qué!... ¿'l govern vol arruinarlos conjuminant un tractat que posa en mans d' Alemania la producció nacional?

¡A defensarse patriotas! ¡a salvá nostre treball!—

Los productors s' apressuran á enviar als poders centrals telégramas y protestas contra 'l onerós tractat. «Si aquest projecte s' aproba aquí 'ns morirém de fam ó no tindrém més sortida que corre tots á emigrar. Lo Foment, la Lliga agraria, lo cassinos dels manyans, l' aliansa de las Aforas, lo centro dels industrials, tothom, sense excepció alguna jura per lo més sagrat que 'l tractat serà l' abisme hont s' enfonzará 'l treball.»

Aquí s' arman assambleas, manifestacions allá, meetings en pobles y vilas, juntas en las grans ciutats. De Bilbao á Andalusia, de ponent fins á llevant, no més se senten los ecos de protesta general. Los trens no poden dir faba, transportant comissionats que van á la Cort ab ánim de convence als governants del disbarat que farian si arribessin á aprobar un conveni que 'ns entrega sense defensa als extranys.

Y tant lo opinió s' esforça, tants tips se fa de cridar, tants arguments apilota, tants rahors va donant, que acaba per engrasarse y creure ja assegurat lo triunfo dels que avuy lluytan per la causa del treball.

Pero lo opinió no pensa ab que mentres ella está cridant y esgargamellantse, lo govern riu d' amagat y á las rahons de la industria contesta de baix en baix:

—¡Cantéu, cantéu, infelissos! ¡gran mal li feu al tractat ab protestas y discursos! ¿No tinch á la méva má lo sí ferm é inquebrantable dels meus dócils diputats? Los meus senadors ¿no votan lo que á mí 'm passa pel cap? Pues, endavant ¡vots son trunfos! Cridéu, saltéu, tant se val: quan al govern li convingui lo tractat s' aprobará

C. GUMÁ.

¡Está agotada!
En premsa la segona edició

PELEGRINS Á ROMA

VIATJE BUFO-TRÁGICH, EN VERS, PER C. GUMÁ

AS DIBUJOS DE M. MOLINÉ
¡DOS ralets per tot arreu!

Los pedidos que vajan fent los corresponsals serán servits ab exemplars de la edició qu' está imprimintse.

UN EPISSODI DE LA PELEGRINACIÓ

Dels vapors de la Trasatlántica se havia fet á la mar carregat de pelegrins, de regrés á Espanya. Hi abundavan molt los passatgers de tercera classe y entre aquests s' hi contavan numerosíssims eclesiástichs.

Prompte s' escampá la noticia de que l' ilustre Marqués de las Cinquillas desitjós de demostrar que una cosa son los pelegrins de pantalóns y un' altra molt distinta 'ls de sotana, mantén y barret de teula, havia donat ordre de que á aquests últims, adhoc sent de tercera classe, se 'ls servis los menjars corresponents als passatgers de segona. ¡Figúrinse

quina alegria entre 'ls reverendos y quina tristesa entre 'ls demés pelegrins que pagant lo mateix, quedaven excluides del obsequi. La gola es un peccat capital mes divertit que l' enveja.

Vingué l' hora del ápat, y una onada de capelláns prengué la taula per assalt. ¡Y quina manera més expressiva de fer funcionar las barras! Darrera de la primera tanda, vingué la segona, y detrás de la segona, la tercera, y la quarta, de tal manera que 'ls capelláns no s' acabavan may. No semblava sino que 'l número dels reverendos era interminable ó que 'ls que ja havian menjat una vegada tornavan a repetir. De continuar aquella invasió gastronómica corrian perill de agotarse las millors provisions del barco.

En cambi, en las taulas de tercera, reservadas als seglars, á penas s' hi presentava ningú. Qualsevol hauria dit que l' enveja 'ls havia desganat.

Y no obstant no hi havia res de aixó. Lo que hi havia era una multiplicació maravillosa, inexplicable de ministros del Senyor.

No hi ha res mes benevol y complascent que una tripa de capellá ben plena. Alegres y satisfets s' alsavan de la taula 'ls reverendos per anar á reunir-se de nou ab los seus companys de viatge de tercera classe, quan vels'hi aquí que á mes d' un d' aquests se li acudi la idea d' enmatllevar la sotana y 'l casquet al primer capellá ja menjat y begut que s' anava presentant, per poderse escorre disfressat aixís fins á la taula privilegiada passant per capellá. La idea trobá desseguida gran número de prosélits y no hi hagué apenas ensotanat que un cop ja tip, no facilités la manera de que poguessin participar del obsequi del marqués lo major número possible de las afamadas ovellas del seu remat.

Se conta que alguns pelegrins que duyan pel ván afeitarse pera semblar capelláns: y que alguns fins se feren fer la corona, per acabar de donar mes caracter á la seva personalitat.

Y vinga atiparse, y vinga empinar, y vinga emportarse'n bons talls y bons mocadorots de postres, per las pobres donas, qu' en rahó del seu sexo no tenian medi de disfressarse.

Quan lo capitá del vapor s' enterá de aqueixa tretxa, ja feya llarga estona que durava. Lo cómic de la escena digna baix tots conceptes de figurar en una comedia bufa, vá fer riure á tothom. Lo únich que no sabem es si fará riure també al famós Marqués qu' es, al cap-de-vall, qui haurá de pagá 'l gasto.

Y dat lo molt que ha gastat y considerant que la majoria dels pelegrins han tornat de Roma tan carcunds com aquan van anarhi, seria curiós saber á quant li surt per barba cada un dels que podrá afegir á la colla dels alfonsins.

P. DEL O.

STÁ comprovat que la major part dels pelegrins andalusos y valencians que van anar á Roma portavan ganivet. Al arribar á Civitavecchia 'ls van obligar á deixarlos; pero después las autoridades italianas van reintegrarlos en la posesi6 de aquell instrument tan místich y religiós.

Vamos á veure ¿quin dia será que s' organisi un cos de pinxos del catolicisme?

Cap carll, pero enterament cap, ni un, ha pogut assistir al casament del rey de las húngaras ab la senyora Marieta.

Diu que l' emperador de Austria doná ordres severas perque cap dels convidats espanyols pogués passar la frontera, ab lo qual crech que va obrar molt santament, perque ¿qui es capés de preveure 'ls escándols que certs regaladors de llangonissas poden promoure al veure que se 'ls casa l' amo?

¿Saben per qué 'l govern no va permetre que 'l primer de Maig se celebressin manifestacions en la via pública?

Senzillament, perque no vol que 'ls obrers se costipin.

¿Y saben per qué no vol que 's costipin?

Perque té por de que una vegada costipats, tussin massa fort.

De todas maneras, en los temps actuals en que, segons D. Emilio, no queda llibertat democrática per conquistar, lo dret de manifestació pública que 's concedeix als pelegrins car-católichs perque n' abusin á la mida del seu gust y contra la legalitat constitucional de una nació amiga, es negat per sistema als obrers que desitjan usarlo en pró de sas lligítimas aspiracions.

Prenguem nota de aquest contrasentit, y encaminém tots los nostres esforços á sustituir la actual parodia de democracia per l' imperi del dret, sense mistificacions de cap mena.

Lo bill de indemnitat que s' está discutint no es més que un tapa-bruts dels abusos comesos pel govern. Aquest ha faltat á las prescripcions terminants de la ley, barrenant los arancelos vigents y concedint ventatjes que no podía á certas naciones extrangeras, y

ara demana que las Corts l' absolguin del peccat que confessa haver comés.

Sols en certs moments crítichs poden prescindir los governs de l' autorisació de las Corts y aspirar á l' absolució si demostren que no podian obrar d' altra manera, en bé del país.

Pero per concedir als extrangers ventatjas arancelarias ¿se pot faltar á la ley? De cap manera.

No obstant, la majoria aprobará 'l bill y cent bills més que se li presentessin.

La majoria dirá que té en lo govern plena y absoluta confianza.

Pero aqueixa majoria al cap-de-vall ¿qui la compton? En gran part los que deuen al apoyo del govern la seva elecció y en lo restant los que desempeñan los principals destinos del Estat.

De manera que uns y altres declararán que tenen plena confianza en qui 'ls ha repartit las actas y en qui 'ls reparteix actualment el pa.

Lo país ayrat pot cridar tant com vulga:—¡A la barra!

Que lo qu' es ell, ab tota la frescura imaginable, responderá lo govern:—¿A la barra? ¿Qué més barra que lanostrol!

L' espasa Cara-Ancha, al posar banderillas á un toro, va ser enganxat per la cuixa.

¿Quin dia será que 'l toro de la producció nacional, á qui fa tant temps que 'l están atormentant, enganxi als Cara-groixudas que li clavan banderillas?

Un pelegrin aragonés va tornar á Zaragoza ab la rahó perduda. Tal fou l' efecte que li produhí la presencia del Papa que se li desocupá tot de un plegat lo pis de dalt.

Vels'hi aquí un pobre Lázaro que inspira verdadera compassi6. Va anar á Roma perque 'l benehissen y ha tornat d' allá benehit y beneyt.

Una frase del héroe: —«Lo partit conservador encare no pot pujar: es precís que 's vaja reforsant.»

Los conservadors no podrán menos d' exclamar, plens d' extranyesa:

—D. Arseni, D. Arseni, lo que diu vosté es molt gran: ¿desde quan els que no menjan se reforsan dejunant?

Uns pelegrins al desembarcar á Barcelona van fer-se portar l' equipatge per un carreter, negantse después á satisfacer l' import de aquest servey.

Quan lo carreter reclamava las sis pessetas, pels quinze bultos que 'ls havia dut, los pelegrins deyan: —Que pagui 'l marqués de Comillas.

Y no hi hagué medi de treure'ls de aquí. Si es tot aixó lo que han aprés anant á Roma á veure 'l Papa, no hi haurá més remey que cridar:

—Viva la gresca y la moralitat pelegresca.

Parlant de cert diplomátich conegut, digué l' Isern:

—Basta per serme antipátich que miri contra 'l govern.

Y va contestar l' Aleix:

—Com ell molt poch saben ferho, puig trobantse al candelcro sab mirar contra ell mateix.

Al séu fill, un de Bagú deya aixís:—Mira, Joan, treballa, que treballant de gana no 's mor' ningú.

Y l' mestre d' estudi Amat, exclamá ab calma espartana:

—Molt poch se moren de gana; pro molts de debilitat.

—La dona de 'n Pibernat me van dir qu' es una harpia crech qu' es calumnia Badia, puig, vamos, tothom diria qui may ha romput cap plat.

—Ja tens rahó, Tamarit: figurat que l' altra nit no 'n rompé un la tal mena, que 'n vá rompre una dotzena sobre 'l cap del séu marit.

Exclamava en Salvador amargament l' altre dia:

—Ja no sé com ho faria per cambiar de posició. Y li vá dir en Benet, home despreocupat: —Molt senzill: ¿no estás sentat? Y donchs, mira, posat dret.

P. TALLADAS.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Se-re-no.
2. ANAGRAMA.—Barca—Cabra.
3. TRENCA-CLOSCAS.—San Felú de Llobregat.
4. ROMBO.—

P
M A R
M A N I A
P A N T E R A
R I E R A
A R A
A

5. GEROGLIFICH.—Qui no es bó per ell menos es bo pels altres.

Han endevinat todas las soluciones los ciudatans P. Carreras y J. Prat, S. Nas F., Un Aprement y J. Viñals; n' han endevinadas 4: J. Vigilant (a) Cirera, Un Aficionado á carambolas y Noy de Sans; finalment n' han endevinadas 3: E. Homs y Oller y Un Tortosi desllanat.

XARADA

Planta en plural te dará si juntas prima ab segona; tersa-quarta un parentiu y quart-quint un nom de dona. Per posar vi tersa-quinta, quarta-quinta es animal, es un poble Ters-quart-quint y un nom de dona 'l Total.

P. BUYÓ VILAFRANCA.

ENDAVINALLA

May se m' ha vist:—pensa noy— y corro molt més que 'l vent. Si faltés jo ¡quanta gent no hauria de aná á Sant Boy!

F. DURBAN (A) REY NANO.

TRENCA-CLOSCAS

MR. LLISERA

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas lo nom de un carrer de Barcelona.

UN APREMENT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Poble catalá.
- 7 6 3 6 6 7.—Id. Id.
- 1 2 3 4 7.—Id. Id.
- 1 3 4 3.—Nom d' home.
- 4 7 1.—Peix.
- 6 7.—Nota musical.
- 2.—Vocal.

CASSA-ARANYAS.

GEROGLIFICH

X X
LI
O
TI

NOY DE SANS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

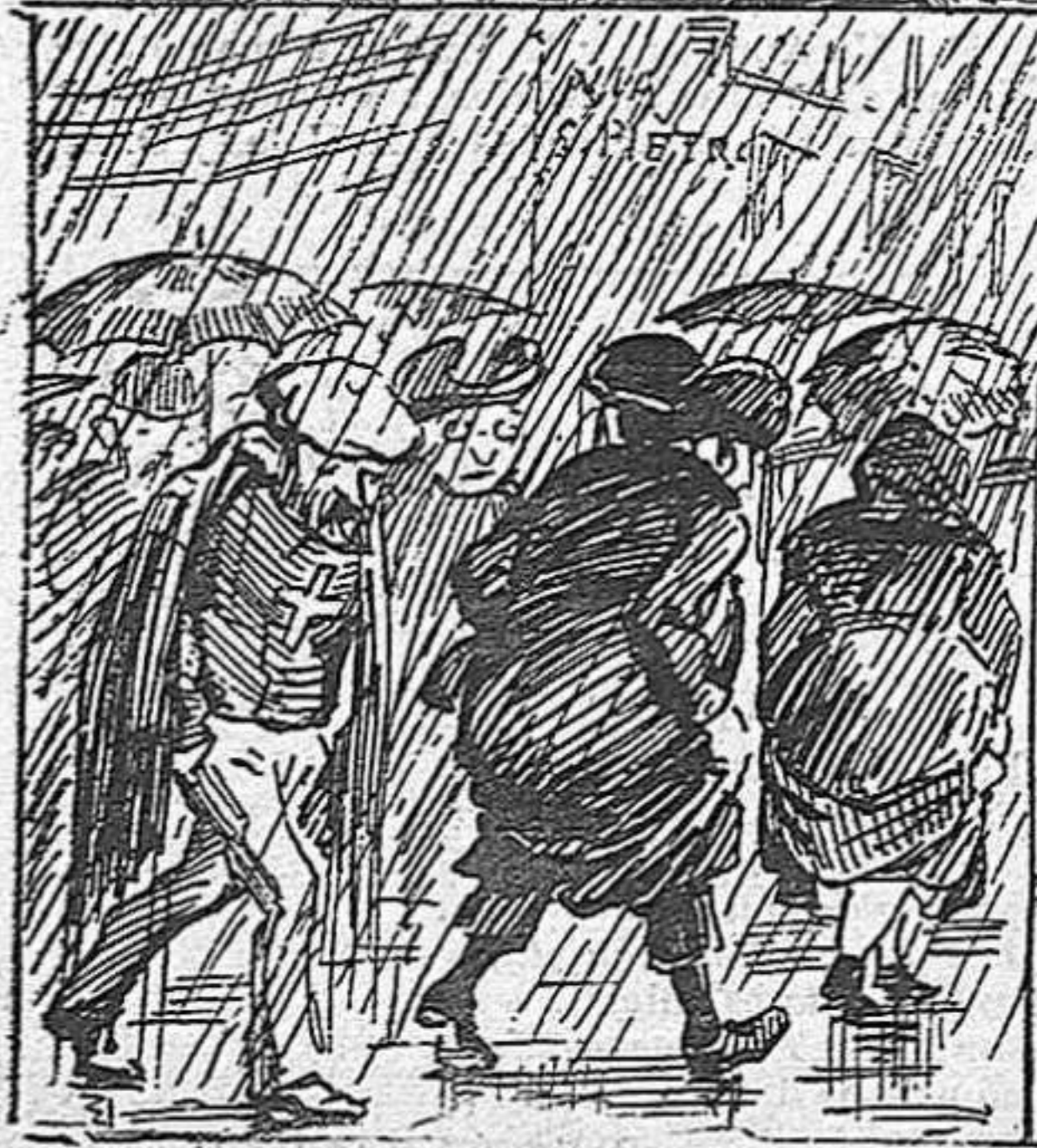
Ciudadans Chillet, F. Juli y Agustí, Llaminer, J. Vigilant (a) Sirera, P. Puiggros Borrás, F. Barba, P. Giró y B. de V.; S. Nas F., P. Garcia, L. N., Noramalas y Vinyas, Pepito Besora, Esquellot y E. Homs y Oller:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa. Ciudadans Guizán y Garreta, P. Carreras y A., Frederich Rodriguez, J. G. Padrós, Weber, Noy de Sans, Uu Gnerriista, Gat y Gos, Un Aficionado, Un Aprement, Japet Figueras y Pau Belluga:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Un Lleuanench: Las cartas han de venir firmadas y l' firmant n' ha de responder.—F. Comas P.: Aprofitaré l' epigrama; lo demés no serveix.—Ll. V.: Li advertim que abraza y brasa no riman.—F. Mario: Aceptém las dos composicions.—J. Siaramsa: Idem la xarada y la composició, encare que aquesta es una mica massa naturalista.—Dallons: ¡Bien salao!...—F. Tiana: Es molt desgabellat.—C. Rafecas: Me sembla que qui está apassionat es vosté, fins al extrém de no haver sapigut endevinar la verdadera intenció del article.—Ll. Salvador: Queda acceptada la poesia.—Qualsevol: Sobre que l' article de vosté no diu gran cosa de nou, s' ha de tenir en compte que l' assumoto ha perdut la seva oportunitat.—Chelin: La poesia de vosté peca d' extremadament vaga.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

LA TORNADA DELS PELEGRINS

Sens dupte per fer més broma plou casi contínuament mentres la colla es a Roma.

Una pelegrina un dia joh miracle! 's romp la cama al 'ná a baixar d' un tranvia.

Al cap de poca estoneta, dos pelegrins ¡més miracles! perden de cop la xaveta.

—¿Quánt aquesta butifarra? — Una lira. — ¡No 'n tinch cap ¿Ne voléu una guitarra?

Mullats y sense dinés, tornan a Civitavecchia y s' embarcan de regrés.

Per ficarse a la llitera han d' entrar per uns forats grans com una gattonera.

Lo menjá es bastant mesquí pero, en compensació, tenen molta abundancia de vi.

Lo cel, sempre generós, té la bondat d' obsequiarlos ab un viatge deliciós.

—¡No s'espanti mossen Comba! Pósis aquests salvavidas per si acás lo barco 's tomba.

Colón desde 'l seu sitial, ven y avisa la tornada del remat espiritual.

Los únichs que ben tranquils van a veure com arriban, son polissons y civils.

Qui a pata, qui en carretó, se dispersan tots, y acaba la gran pelegrinació.